

We dalen eerst af door de kloof naar de rivier “Rio Trevezel”. Dan is het flink stijgen over een Romeins handelspad de “Medieval”. In het koude en schone water van de Rio Trevezel wordt forel gekweekt

Het is vandaag bewolkt en minder warm dan gisteren. Het blijft wel droog voor de rest van de dag. Onderweg genieten we van mooie vergezichten.

We doorkruisen het dorpje Notaez. In deze buurt is de bodem rijk aan fossiele delfstoffen. Het dorpje is dan ook ontstaan door de mijnbouw in de buurt. Werken in de mijnbouw was zwaar en niet zonder gevaar. Momenteel zijn alle mijnen gesloten. Hier en daar treffen we wel nog ruïnes aan van vroegere mijnen.

Elk dorp heeft één of meerdere fonteinen. Dit water is steeds afkomstig van de bron en zolang de bron water blijft geven kan het dorp blijven bestaan. Eens de bron uitgedroogd is verlaten alle inwoners hun woning en wordt het een spookdorp.

Het overtollige water van de bron, de overloop dus, wordt meestal afgeleid naar een wasplaats

We eindigen vandaag in Cadiar en overnachten er in een klein hotel. Cadiar ligt op de

kruising GR 7 en GR 142. Vorige maand heeft Ludwig met zijn vrienden ook in dit hotel overnacht. Toen vroegen ze 20 euro per persoon voor een overnachting doch de groep was hiermee niet akkoord en wou naar een andere accommodatie uitzien. Toen heeft de uitbater de prijs terug gebracht op 15 euro per persoon. Dit in gedachte schrijft Ludwig op een briefje “15 euro” en laat dit zien aan de uitbater. Deze begint onmiddellijk hard te lachen maar is meteen akkoord met de opgegeven prijs. Hij herkende Ludwig duidelijk nog.

Donderdag 2 juni 2011

- Van : Cadiar 925 m
- Naar : Cherin 556 m
- Afstand : 42 km
- Stijgen : 1.113 m
- Dalen : 1.384 m
- Duur : 12 uur

We zijn nog maar pas weg als het hevig begint te regenen. Twee uur blijft het stevig regenen, nadien af en toe wat miezer.

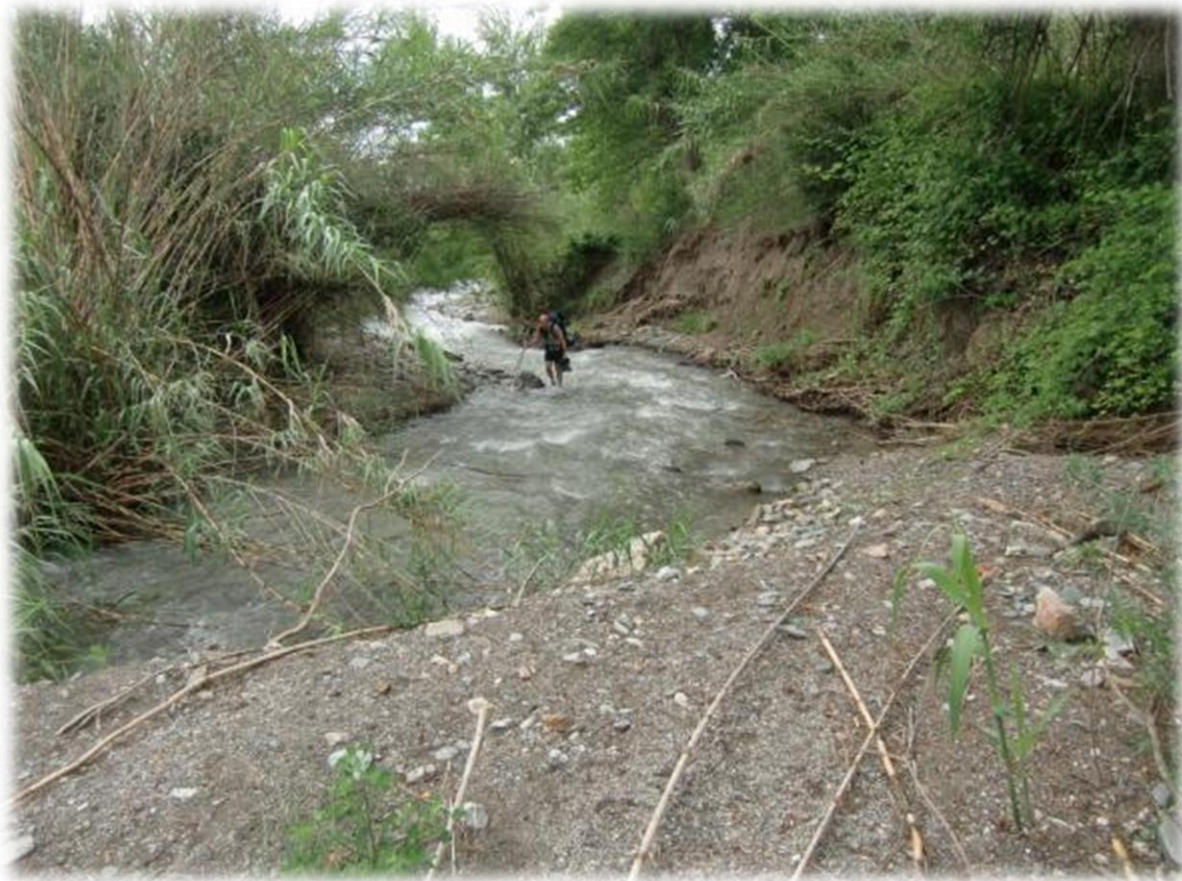

We komen in het dorp “Jorairatar” dat twee kerken telt. De nieuwe kerk en de oude kerk die in ruïne staat. Via de deels open deur kunnen we een foto maken. Op deze foto is duidelijk te zien dat de natuur (bomen en gras) stilaan de bovenhand neemt.

Wat een stekelige verlichtingspaal

Aan de overzijde van het dorp moeten we de kolkende rivier “Rambla del Repeñil” oversteken. Zowel de kaart, de GPS, als ter plaatse een wegwijzer maakt ons duidelijk dat het pad verder loopt langs de overzijde van de rivier. Door de hevige regenval van deze morgen kunnen we nergens de rivier droog oversteken. René offert zich op en steekt op meerdere

plaatsen de rivier over en zoekt naar het pad. Eén uur zijn we hiermee bezig geweest. We kunnen het pad nergens vinden. Vermoedelijk is het pad geheel dicht gegroeid of bevond het zich aan de rand van de rivier en is het weggespoeld. We keren dan maar terug naar het dorp en volgen de asfaltweg tot aan de brug waar de GR 142 op uitgaat.

Daar we vandaag toch sowieso wild moeten kamperen besluiten we om enkele kilometers meer te stappen. Tussen Darrical en Alcolea, net onder Cherin passeren we een olijfboerderij. We gaan er aankloppen en vragen in ons beste Spaans (en dat is twee keer niks) aan de boer of hij geen plaatsje heeft om onze tent op te zetten. Hij stelt meteen een kleine schuur ter beschikking. Aanvankelijk willen we ons matje op de grond leggen maar dan zien we overal gaten en kieren in de schuur. En met al die slangen hier besluiten we dan toch maar de tent op te zetten. Ludwig zet zijn tent op in de schuur en René juist voor de schuur. Voor we in de tent kruipen maken we nog een foto van de zonsondergang.

Vrijdag 3 juni 2011

- Van : Cherin 556 m
- Naar : Laujar de Andarax 921 m
- Afstand : 19 km
- Stijgen : 567 m
- Dalen : 272 m
- Duur : 5 uur

Doordat we gisteren een zware dag hebben gehad gaan we er vandaag een lichte en korte dag van maken. In de voormiddag is het bewolkt maar droog. In de namiddag zon en veel wind.

We krijgen mooie panorama's voorgeschoteld. Soms wanen we ons in een landschap van de far west. Alleen de paarden en de cowboys ontbreken nog.

Het eerste dorp dat we vandaag aandoen is Alcolea. We hebben nog geen ontbijt gehad en zoeken een bakker op. Er is een bakker in het dorp doch deze heeft enkel maar brood en we hebben zin in koffiekoeken. De enige winkel van het dorp is gesloten. We gaan dan maar in een restaurantje een tas koffie drinken en eten er een kleinigheid.

Op het dorpsplein staat een echte olijfboom omringt door twee standbeelden die de oogst uitbeelden van de olijven. Alco slaat met een stok de olijven van de boom en Lea raapt de olijven op. Volgens een plaatselijke legende telde de dorpsnaam vroeger één “l” meer en ging het om Alcol en om Lea.

Eens voorbij Alcolea dienen we gedurende lange tijd door diep uitgesneden greppels te lopen. Is het een uitgedroogde rivier of zijn de greppels er gekomen door erosie of heeft het te maken met het ontginnen van erts? We weten het niet. Het is wel terug een mooie afwisseling. Sommige greppels hebben een diepte van maar liefst 2 meter.

Laujar de Andarax heeft nog een arena voor stierengevechten. In de arena kunnen 2.500 personen plaats nemen. In het verleden zijn hier al heel wat bloederige taferelen de revue gepasseerd.

We huren in Laujar de Andarax een studio in het prachtige complex “La Villa Turistica” voor 60 euro voor twee personen, ontbijt inclusief. We doen onze was en onze plas en maken van de lange namiddag gebruik om eens goed uit te rusten. En zoals gewoonlijk gaan we rond 20.40 uur slapen.

Zaterdag 4 juni 2011

- Van : Laujar de Andarax 921 m
- Naar : Ohanes 1.014 m
- Afstand : 29 km
- Stijgen : 1.038 m
- Dalen : 946 m
- Duur : 7 uur

Vandaag een ganse dag ideaal stapweer. De zon schijnt maar het is niet te warm en er is wat wind. We zijn goed uitgerust en stappen met volle moed het verdere avontuur tegemoet.

We passeren grote betonnen bakken die vol zitten met zwarte olijven. Olijven worden eerst enkele maanden in een bad ondergedompeld om hun bittere smaak te doen verdwijnen, voordat ze geconsumeerd kunnen worden.

Zo te zien heeft het hier de laatste dagen niet veel geregend.

In deze tijd van het jaar staat de bezemstruik in volle bloei. De plant behoort tot de vlinderbloemigen en de bloem verspreidt een zoem zoete geur.

Hier en daar komen we beschuttingsmuurtjes tegen om mensen te beschermen bij slecht weer. Ons eerste dorp dat we doorkruisen is Padules. Het dorp zelf heeft niet veel te bieden. Het is vooral bekend om zijn druiventeelt.

Deze wilde rozenboom heeft slechts één dunne stam maar versiert de volledige gevel met heerlijk geurende bloemen.

Verspreid treffen we hier eucalyptusbomen aan. Van het geurige blad wordt eucalyptusolie gemaakt wat, bij inhalering, de luchtwegen opent.